

Мама се събужда, застава до прозореца, кръсти се и ми дума:

— Съмна се вече, сине! Угасва добруджанската неволя! Отъ далече е дошло чудното златно птиче. Отъ свободната българска земя! Вестъ за радостъ то ни е донесло! Чуешъ ли го какъ пѣе? Пѣсень на свободата е пѣсеньта му! Тя се носи вече надъ добруджанската земя и буди измѣненитѣ. Да станатъ, да отключатъ портитѣ си и да посрещнатъ деня, който иде. Той ще влѣзе, като скѣпъ гостенинъ, въ всѣка къща. Ще изпие сълзитѣ отъ всички очи и ще бѣде радостъ, тамъ, гдето е живѣла мъжа, ще бѣде пѣсень, тамъ, гдето се е чуваль плачъ. . .

И мама изхвърква, като птица на двора, протѣга радостно рѣче и вика:

— Хей, хора, събудете се! Съмна се вече! Съмна се! Чуete ли — пѣсеньта на свободата залюлѣ златна Добруджа! . . . Златно слънце я огрѣ! . . . Слънце на свободата! . . .

Събудихъ се. Разтъркахъ очи. Погледнахъ къмъ ябълката. Нѣма го тамъ златното птиче. Но азъ бѣхъ чулъ пѣсеньта му. Тя още ехтѣше въ ушитѣ ми. И повтаряше сладкитѣ думи на мама:

— Съмна се вече! Съмна се! . . .

Василь Павурджиевъ

МАЛКА, НО МНОГО ЗНАЕ

Азъ съмъ малка пѣстра книга,
две корици и листа,
но кжде ли не достига
моятъ погледъ по свѣта?

Тѣсни граници не зная
на земи и вѣкове,
бродя волна изъ безкрая
и въ далечни свѣтове.

Тѣй, набързо ме отворишъ —
ето въ Африка си ти;
изъ листата поразровишъ
и свѣтътъ се завърти!

Океани прелетявай
и въ Америка иди;
бързо полюса минавай,
гдето искашъ обходи!

Гледай ледени морета!
Колко приказно блестятъ!
Вижъ безкрайнитѣ полета,
какъ подъ слънцето цвѣтятъ

До звездитѣ се издигатъ
бѣли снѣжни планини.
Обходи ги — тебе викатъ!
Въ пещеритѣ надникни!...

Ето твоята родина,
спри се тукъ и прочети!
Колко тежки дни премина,
но свободна ще цвѣти!

По свѣта навредъ те вода —
и въ дълбоки старини,
но и въ бждещето бродя —
виждамъ идващитѣ дни...

Азъ съмъ малка пѣстра книга,
но сърдце и въ менъ тупти;
съ мене всичко се постига,
затова чети, чети!

Георги Владимировъ